

Des del carrer

JOSEP M. PUIGJANER HA ESCRIT LA BIOGRAFIA DEL POLÍTIC CATALÀ

«El plus evangèlic es notava en Anton Cañellas»

Carme Munté

Va ser en l'etapa de periodista a Madrid que l'escriptor Josep M. Puigjaner va conèixer el polític Anton Cañellas, però quan la relació d'amistat es va consolidar va ser en tornar a Catalunya per dirigir la revista *Orifloma*. Puigjaner va tenir ocasió de seguir de prop les peripecies polítiques d'Anton Cañellas, des de la seva etapa de líder d'Unió Democràtica de Catalunya, passant pels seus intents de fundar una opció política de centre, fins esdevenir Síndic de Greuges. Amb tot, escriure la biografia de Cañellas, mort l'any 2006, no entrava en els plans de Puigjaner, fins que fa tres anys l'historiador Albert Manent, bon amic seu, li ho va demanar per evitar que caigués en l'oblit. D'aquí va sorgir el projecte editorial *Anton Cañellas. De la resistència democràtica a la tutela de la dignitat humana* (A Contra Vent Editors).

Quins són els trets que configuren el tarannà d'Anton Cañellas?

El definiria com un catalanista, federalista i demòcrata radical que es va passar quaranta anys de la seva vida batallant amb la dictadura franquista. Aquests serien els trets fonamentals de la seva personalitat política. Des del punt de vista ideològic, Cañellas és un demòcrata cristià inspirat per personatges com Joan Baptista Roca i Cavall (el seu sogre i un dels prohoms d'Unió Democràtica de Catalunya), Carles Cardó, Jacques Maritain, Albert Camus, Georges Bernanos o Emmanuel Mounier. I com que era amic

dels grans polítics europeus demòcratacristians de després de la Segona Guerra Mundial, podem dir que Anton Cañellas és el polític català i fins i tot espanyol més important i més valorat de cara a l'exterior contra el règim de Franco.

L'expulsió d'Unió Democràtica va ser un dels fets més difícils de la seva trajectòria política?

Sí. El van expulsar l'any 1968 en el VII Congrés d'Unió Democràtica, des-

prés que hagués fracassat la seva proposta d'aliança amb la Unió de Centre Democràtic d'Adolfo Suárez. Com que no va voler renunciar a la seva proposta, va marxar del partit amb uns 300 militants. Va crear el seu propi partit, Centristes de Catalunya-UCD, però no va veure que la Unió del Centre Democràtic era un bluf que al cap de tres anys va desaparèixer.

Va ser un gran fracàs, oi?

Sí, però potser a l'Anton Cañellas l'hem de valorar per la seva actuació política entre el 1945 i el 1975, perquè és en aquests trenta anys quan va tenir un gran protagonisme a Catalunya i Espanya.

Com valora la seva etapa de Síndic de Greuges (1993-2004)?

Com a Síndic de Greuges va omplir una època molt brillant. Una de les accions més importants que va fer de cara a l'exterior va ser l'intent de negociació entre els bàndols enfrontats a la guerra dels Balcans. Pel que fa a la immigració, els seus discursos i el seu treball emanaven una gran sensibilitat i un gran esperit d'acollida que procedien del seu humanisme cristià. No hi ha dubte que les persones que viuen d'acord amb l'Evangeli tenen una altra manera de pensar que les que ho fan des del punt de vista de la neutralitat religiosa. El plus de la convicció evangèlica es nota, i en Anton Cañellas es notava.

Pensant-ho millor

Francesc Riu,
salesià
President de la
Fundació Rinaldi

La tecnologia!

Avui dia ja no som capaços de viure sense recórrer als progressos derivats de la tecnologia, en tots els camps i sense excepcions. Per això, quan ens quedem sense corrent elèctric, per la causa que sigui, sembla que tot quedi paralitzat. Avui ja no podem fer passos significatius en el desenvolupament de la persona i dels pobles prescindint dels progressos tecnològics. No ens ha de sorprendre que el papa Benet hagi dedicat a aquesta qüestió el darrer capítol de l'encíclica *Caritat en la veritat*. Abans de pronunciar-se sobre alguns aspectes concrets, molt rellevants, ha volgut exposar i justificar un principi: el progrés tecnològic és extraordinàriament útil, però no és un absolut.

El Papa planteja la qüestió en els termes següents: «En l'actualitat, el desenvolupament està estretament lligat al progrés tecnològic, amb les seves sorprenents aplicacions en el camp de la biologia. La tecnologia —convé subratllar-ho— és un fet profundament humà, vinculat a l'autonomia i la llibertat de l'home. En la tecnologia es manifesta i confirma l'hegemonia de l'esperit sobre la matèria.»

Després de recordar els evidents avantatges de l'ús de la tecnologia, el Papa segueix: «En la tecnologia, vista com una expressió del seu talent, l'home es reconeix a si mateix i forja la seva pròpia humanitat. La tecnologia és el fruit objectiu del treball de l'home; però el seu origen i la seva raó de ser, els trobem en l'element subjectiu: la persona humana. Per això, la tecnologia mai no és mera tecnologia.»

«La tecnologia manifesta qui és l'home i quines són les seves aspiracions en l'àmbit del desenvolupament, i expressa la tensió interior que l'impulsa a superar les limitacions materials. En aquest sentit, la tecnologia és una resposta al manament de conrear i tenir cura de la terra que Déu ha confiat a la humanitat, i ha de servir per reforçar l'aliança entre els éssers humans i l'entorn, una aliança que ha de reflectir l'amor creador de Déu.»

Fetes aquestes consideracions, i havent recordat que, bo i recorrent a la tecnologia, les nostres accions segueixen essent accions humanes i lliures, el Papa conclou: «La tecnologia ens atrau poderosament perquè ens allibera de les nostres limitacions físiques i amplia el nostre horitzó. Però la llibertat humana és autèntica només quan respon a l'atracció de la tecnologia amb decisions que són expressió de la seva responsabilitat moral. D'aquí la necessitat urgent de formació per a un ús èticament responsable de la tecnologia.»

Rauxa

Una actitud modèlica

El 8 de juny TV3 va emetre un reportatge, conduït per Josep Cuní, amb el títol de *L'aventura del romànic*. Des del començament fins al final es posava de manifest que el reportatge havia estat molt ben pensat i executat perquè fos de divulgació i que alhora mantingués tot el rigor necessari. El programa va explicar amb molta professionalitat tota la tasca que des de fa cent anys s'ha dut a terme a Catalunya per salvar les mostres més valuoses d'aquest art medieval, especialment les pintures al fresc, però també la imatgeria i les esglésies. Els espectadors van poder entendre i valorar, per exemple, la formació de la col·lecció que

s'exposa al MNAC, única al món, però també la pèrdua que va suposar la sortida a l'estranger d'algunes peces significatives.

Entre els diferents entrevistats hi havia el bisbe d'Urgell —la diòcesi catalana amb més patrimoni romànic— que es va referir a aquestes pèrdues. Mons. Joan Enric Vives, naturalment, les va lamentar, però alhora es va mostrar comprensiu i allunyat de tot ressentiment, i va sostenir que la diòcesi no pensa entrar en plets amb ningú per qüestions artístiques. Aquesta actitud lúcida i assenyada hauria de servir d'exemple per a tota l'Església.

Eduard
Brufau